

*Een succesvolle kankertherapie
en andere verhalen*

Hecatombe - hoe men te werk gaat

*

De prijs van een mens

*

Een bla'renen vrouw

*

Een succesvolle kankertherapie

*

Jan Bauwens

D/2013/Jan Bauwens, uitgever

Hecatombe - hoe men te werk gaat

In het *Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde* van zaterdag 5 augustus 1933 leest men in de rubriek *Berichten/Buitenland/Berlijn* op de bladzijde 3605:

"De sterilisatiewet. *De Duitse regering heeft besloten tot een sterilisatiewet. Bij den geringen aanwas der gezonde geslachten en de onbeperkte voortplanting der minderwaardigen vreest zij, dat deze in ongeveer drie generaties het gezonde deel der bevolking zullen hebben overwoekerd.*

De nieuwe wet zal van toepassing zijn in ernstige gevallen van minderwaardigheid: aangeboren zwakzinnigheid, krankzinnigheid, erfelijke epilepsie, chorea, ernstige misvorming, enz. (...)"¹

Dat deze wet geen primeur was van het naziregime blijkt uit het feit dat reeds in 1922 een sterilisatiewet werd ingevoerd en wel in de Verenigde Staten van Amerika. In de periode van 1907 tot 1972 werden daar 70.000 mannen onvruchtbaar gemaakt.²

Naast de verplichte infertilisatie kwam ook de gedwongen euthanasie ter sprake: de "vernietiging van levensonwaardig leven" moest worden toegelaten of zelfs verplicht.³

Om de publieke opinie op de hand te krijgen, werden grote [affiches](#) verspreid waarop de burgers attent gemaakt werd op het feit dat het met hun geld was dat de 'minderwaardigen' in leven werden gehouden.⁵ Zoals na de Tweede Wereldoorlog aan het licht kwam, leidde "Aktion T4", zoals het euthanasie- en verplichte sterilisatieprogramma heette, tot de uitroeiingskampen van de nazi's. Miljoenen mensen werden daar vermoord 'tot heil van het rijk'.⁴

W.O.II is straks 70 jaar geleden, het vak geschiedenis op school is zo goed als afgeschaft en abortus en euthanasie zijn inmiddels teruggekeerd, zij het dan godbeter verkapt als *rechten*. Dat die rechten op de koop toe gestaag overgaan in plichten bleek inzake abortus reeds uit de recente veroordeling (mét een fikse beboeting) van een arts die aangeklaagd werd door een gehandicapte bij wiens geboorte hij

het verzaakt had om abortus toe te passen. Het geval schiep een juridisch precedent, het heeft een voorbeeldfunctie voor de rechtspraak dienaangaande in de toekomst, alle artsen zijn gewaarschuwd.

Maar ook inzake euthanasie liggen kennelijk grootschalige plannen op tafel, getuige de specifieke aandacht in de media voor het onderwerp. Men is geneigd te denken dat met de gruwel van de holocaust in het achterhoofd, het tij intussen wel gekeerd is en dat de veroordeling der nazibeulen voorgoed buiten kijf staat. Edoch, dit keer niet via affiches maar wel met televisiereportages wordt de kijker erop gewezen dat geïnterneerde moordnaars-verkrachters aan wie euthanasie geweigerd wordt, fortuinen kosten aan de staat.

De weigering om een veroordeelde te euthanaseren is immers pas wettig op voorwaarde dat alle alternatieven voor het 'redden' van het leven van de gevangene in kwestie uitgeput zijn. Een van die alternatieven is misschien wel een verblijf in een modern luxeappartement met terras in

't groen, want dit kon de veroordeelde op andere gedachten brengen.

Het bewerkte, hardwerkende en belastingen betalende kijkerspubliek blijkt na zo'n reportage niet alleen geneigd om aan misdadigers het recht op euthanasie toe te kennen: een deel van hen wil het bovendien verplicht zien worden.⁵

Het kijkerspubliek: dat zijn in een democratie tevens de miljoenen die naar de stembus trekken. Zonder twijfel zal een politicus zich aandienen om de vuile klus te klaren en om dan in een interview te zeggen dat hij geen Romeinse keizer is die arbitrair beslist over zaken van leven en dood maar dat hij daarin slechts het advies volgt van zijn raadgevers. Het verhaal van Pontius Pilatus, de man die zijn handen waste in onschuld, want het was niet hij die Christus veroordeelde, maar het volk.

Hecatombe is een vreemd woord voor massamoord. Reeds Julius Caesar wist dat men verdeeldheid moet scheppen onder het volk teneinde het te kunnen overheersen: *divide et impera!* En hoe kan men het volk krachtadiger verdelen dan door het

de hecatombe over zichzelf te laten voltrekken? Heeft een groot artiest ooit niet voorspeld dat men op een dag van een deel van het volk koekjes zal bakken om daarmee het resterende deel te voeden?

(18 oktober 2013)

Verwijzingen:

¹ Op dezelfde bladzijde leest men dat *"de Pruisische minister van onderwijs heeft bepaald dat alle studenten die zich in de laatste jaren "in de communistische richting hebben beziggehouden", terstond van de studie moeten worden uitgesloten, ook als zij geen "partijgenoot" zijn geweest (Münch. Med. Wochenschr. 14 juli)"*

² Zie: Gie van den Berghe, (webstek *Serendib*), *Van droom tot nachtmerrie: "In de VS werden van 1907 tot 1972 meer dan 70.000 personen gesteriliseerd, lijdens aan tuberculose, syfilis of lepra; zwakzinnigen, armen, daklozen, alcoholici, drugverslaafden... De sterilisatiewet van de staat Californië stond in 1933 model voor de nazi-sterilisatiewet."* (<http://www.serendib.be/artikels/vandroomtotnachtmerrie.htm>)

³ Zie: Gie van den Berghe, (webstek *Serendib*), *Van droom tot nachtmerrie: "In 1920 publiceerden Karl Binding, een jurist, en Alfred Hoche, een psychiater, Die Freigabe der Vernichtung Lebensunwerten Lebens. [...] Ongeneeslijk zieken en geestesgestoorden in leven te houden, terwijl waardevolle levens van hongerende kinderen verloren gingen, leek absurd. In 1921 discussieerde de gezondheidsraad van Pruisen over sterilisatie van schizofrenen, manisch-depressieven, alcoholisten, psychopaten, erfelijke zwakzinnigen en mensen met criminele disposities. Medici waren voor, ambtenaren van het ministerie van justitie zetten de voet dwars."*

(<http://www.serendib.be/artikels/vandroomtotnachtmerrie.htm>)

⁴ Zie: http://nl.wikipedia.org/wiki/Aktion_T4

⁵ Zie ook: <http://www.bloggen.be/tisallemaiet/archief.php?ID=1556061>

De prijs van een mens

Uit een recente enquête blijkt dat zowat vier van de tien Vlamingen vindt dat de besparingen zich in de eerste plaats moeten richten op ouderlingen en op mensen die palliatieve zorg nodig hebben en kwam men tegemoet aan de wens van die veertig percent dan zouden vijftientig-plussers levensreddende ingrepen van pakweg 50.000 euro voortaan uit eigen zak moeten betalen - ofwel opgegeven moeten worden.^o

Uiteraard geheel terecht wordt op een gezondheidszorg met twee snelheden geschokt gereageerd bij de onderzoekers zelf die zeggen dat een samenleving waarin dergelijke regels golden, niet de maatschappij kan zijn welke wij willen. Vergeeten wordt hierbij alvast dat in tijden van oorlog, als soldaten naar het front moeten, rijk en arm gelijk zijn voor de wet en als daar al gediscrimineerd wordt, dan andermaal in het voordeel van de rijken die zich immers in het verleden dankzij hun fortuin onder allerlei paraplu's hebben weten te onttrekken aan burgerplichten waarbij het eigen leven op het spel stond, men

leze er maar *De loteling* op na van Hendrik Conscience.*

Het gaat niet op om aan de armen gezondheidszorgen te onthouden als men anderzijds van hen eist dat zij bij oorlog hun leven gaan riskeren voor hun land. Maar de geschetste onheilsstaat is niet onmogelijk en voor het bekendste West-Europese precedent dat het nazisme is, hoeven we amper zeven decennia in de tijd terug te gaan: "Burgers, het is uw geld!", zo schreeuwden de demagogen het uit van op affiches met de geïllustreerde mededeling dat de ziekenzorg een peperdure zaak is voor de staat.

Anderzijds zijn de tekenen van verontwaardiging bij de vaststelling van zoveel onmenselijkheid behalve terecht ook wel een tikkeltje hypocriet. Verontwaardiging blijkt meermaals selectief, wij zien nu eenmaal de splinter in andermans oog terwijl we blind blijven voor de balk in het eigen oog, maar in dit geval dient men zich wel te realiseren dat het verontwaardiging wekkende onrecht ingebakken zit in het kapitalistische systeem waarvan men dan zelf deel uitmaakt, aangezien in

dit systeem het economisch rendement algemeen als primordiale waarde wordt geaccepteerd: iets of iemand is pas goed als het of hij of zij rendeert.

Het absurde van de rentabiliteitsmoraal zit hem enerzijds in de totale stuurloosheid van zijn principe dat kenmerkend is voor verslaving en voor slavernij. Rendement kan best een goede zaak zijn waar het functioneel is en waar het dus de bevrediging van een of andere behoefte dient maar waar het op zichzelf wordt nagestreefd, is het reeds de bezigheid van een verslaafde en dus een zwart gat dat genadeloos alles en allen dreigt op te slokken.

In wezen lijkt het euvel van het kapitalisme dat van een relativisme dat de eindigheid van de werkelijkheid en zo ook de werkelijkheid als zodanig miskent. Geld is principieel eindeloos maakbaar maar goederen zijn sowieso beperkt, zodat de hang naar meer rijkdom wel een concurrentiële uitputtingsslag moet zijn met roofbouw op de goederen en onvermijdelijk verspilling. De waarde van iemands bezit hangt niet langer af van wát hij dan bezit aan dingen die zijn noden kunnen le-

nigen, doch veeleer van wat ánderen bezitten omdat het principe van de concurrentie nu eenmaal wil dat het iemands eerste nood is om méér te bezitten dan de concurrent.

Paradoxaal genoeg steunt dit principe uiteindelijk opnieuw op de (fysiek afdwongen) erkenning van de eindigheid der goederen, want het gaat tenslotte om het in zijn bezit krijgen van zaken waarmee men zijn nood kan lenigen... op een vrije markt waar ze worden verkocht aan de meest biedende. Van twee hongerigen die vechten om één brood, zal de sterkste het bemachtigen; van twee die een bod doen op een brood, zal de meest biedende het krijgen.

Het lijkt er op dat uitgerekend de eindigheid der goederen ons ertoe aanzet om ons bezit eindeloos te vermeerderen zodat wij zo nodig het hoogste bod kunnen doen, maar in feite schuilt het kwaad van de hebzucht nog elders en misschien wel in de discrepantie tussen de waren en het geld dat deze waren moet vertegenwoordigen.

Het gaat hier immers om een bekend euvel dat zich her en der ontpopt onder allerlei gedaanten en dat bijvoorbeeld de grote Franse filosoof René Descartes vergeefs heeft pogen op te lossen in de algebraïsche meetkunde met het naar hem dan genoemde Cartesiaanse assenstelsel - vergeefs, omdat de algebra uiteindelijk onverzoenbaar blijft met de meetkunde. Want om de onverzoenbaarheid van twee werkelijkheden gaat het hier.

In Descartes' probleem betreft het de onverzoenbaarheid van enerzijds het tellen en anderzijds het meten: het tellen is principieel eindeloos, het passen en meten daarentegen betreft reële dingen met om zo te zeggen een kop en een staart. De onderlinge onvergelykbaarheid of de 'incommensurabiliteit' toont zich in zijn meest oorspronkelijke gedaante in het probleem van de eenheid van lichaam en ziel, welke immers, paradoxaal genoeg, een eenheid is van twee volstrekt onvergelykbare zaken - geest en stof.

De onschatbare waarde dat het leven van een mens heeft voor zichzelf en voor de zijnen staat hier in fel contrast met de ab-

solute weigering van de natuur om daarmee ook maar enigszins rekening te willen of te kunnen houden. En de natuur, dat zijn de elementen, maar evenzeer zijn het de principes van onderlinge concurrentie in een maatschappij. Een maatschappij is weliswaar cultuur en in die zin wil zij zoals de mens, de natuur overstijgen maar tegelijk bouwt zij natuurlijke principes in als noodzakelijke en efficiënte instrumenten tot zelfhandhaving; zo'n instrument bij uitstek is bijvoorbeeld de concurrentie als kracht.

Het spreekt echter vanzelf dat onze instrumenten hun zin totaal verliezen waar zij ons gaan overheersen en wij op onze beurt instrumenten van onze eigen instrumenten dreigen te worden. Maar dat is nu precies het geval waar in onze samenleving ingebouwde natuurlijke mechanismen op eigen benen verder willen en waar zij datgene wat wij met hen voorhadden, geheel links laten liggen. Concurrentiekracht is een bijzonder efficiënt maatschappelijk instrument dat wordt aangedreven door het natuurlijke 'recht' van de sterkste of de drang tot zelfbehoud, maar dat zich om voor de hand liggende rede-

nen niet mag loswringen uit het maatschappelijke gareel waarin wij het hebben ingebed, dat het in toom houdt en van waaruit het werkzaam is in onze dienst.

De onschatbare waarde van elk menseneven blijkt te vloeken met de onmogelijkheid om het te redden, maar tegelijk is het staken van de pogingen daartoe, geheel misplaatst omdat de zin van het leven zelf zich in niets anders dan in dergelijke pogingen kan vertalen. Het leven zelf immers is een poging om uit het dode op te staan. Elke nieuw geborene is gedoemd tot de dood maar niettemin blijft het leven pogen zich hiertegen te verzetten, bij uitstek met de voortplanting waarbij de mens zichzelf nog gauw kopieert vooraleer hij definitief verdwijnt. Dat het leven onverzoenbaar is met de dood, geeft aan niemand het recht om het dan maar op te geven - zeer integendeel rechtvaardigt dit het streven naar onsterfelijkheid, ook en precies omdat dit onmogelijk is of alvast onmogelijk lijkt. De essentie van het bestaan is zijn onmogelijkheid, het wezen van het leven is de dood. Derhalve dwingt het bestaan zelf ons tot principieel onbeperkt verzet tegen zijn eindigheid - een

gematigd verzet is er immers helemaal geen, dat weet elke frontsoldaat die voor zijn leven strijdt en voor het onze.

(27 oktober 2013)

Verwijzingen:

° Het gaat om een onderzoek gehouden door professor Mark Elchardus aan de VUB in oktober 2013. Zie bijvoorbeeld: <http://www.demorgen.be/dm/nl/2461/Opinie/article/detail/1727477/2013/10/23/Gezondheidszorg-individualiseren-is-niet-efficiënter.dhtml>

* *Zie voor de tekst van de roman:* http://www.dbnl.org/tekst/cons001lote01_01/.

Een bla'renen vrouw

Wellicht de meesten van ons hechten eraan om verjaardagen te vieren en dat zijn tijdstippen waarop men zijn blijdschap uit over het feit dat er een welbepaalde periode is voorbijgegaan. Meer nog: hoe langer de voorbije periode, des te groter lijkt ook de reden om te vieren want een honderdjarige verdient naar onze maatstaven kennelijk meer aandacht dan iemand die pakweg vijftig wordt, zestig, zeventig of tachtig.

De vraag rijst dan of zij alleen maar te maken heeft met schaarste, die begerenswaardigheid van de verjaardagen? Er zullen immers altijd minder honderdjarigen zijn dan mensen van negentig en minder negentigers dan tachtigers en zeventigers en door de band geldt dat de dingen gewoonlijk even begeerlijk zijn als zeldzaam. Want indien dit zo zou zijn, dan blijft het vooralsnog een raadsel waarom wij er zo voor vrezen om oud te zijn als het dan toch zo is dat ouderlingen ontegensprekelijk zeldzamer zijn dan jonge mensen. En verzwijgen we vooralsnog de griezelige waarheid dat de doden heel

waarschijnlijk meestal in de absolute meerderheid verkeren: in de hoogste ouderdom bevindt men zich weliswaar onder de uitgelezenen maar op het ogenblik zelf van de dood tuimelt men hals over kop in de overbevolkte kuil waar waarschijnlijk welhaast zonder uitzondering iederéén belanden moet.

Men zegt dat wij oud willen worden maar dat we het niet willen zijn en wellicht drukt deze paradox alleen maar uit dat wij niet willen ophouden met leven terwijl we tegelijk de tijd zouden willen kunnen stopzetten, wat uiteraard een nieuwe en zeker niet beter verstaanbare paradox oplevert. Een gegeven is alvast dat wij tijd nodig hebben om te kunnen bestaan, precies zoals ons autootje brandstof nodig heeft om te kunnen rijden, en in dit licht lijkt het er dan ook heel sterk op dat ons leven iets is dat wij verbruiken totdat het helemaal is opgebruikt: ons leven blijkt met andere woorden onze tijd zonder meer te zijn en daarvan hebben wij wellicht een welbepaalde hoeveelheid ter beschikking, zoals wij wel moeten besluiten omdat het ook waarschijnlijk is dat er op

een goede dag helemaal niks meer van over zal zijn.

Andermaal de vraag wat wij dan te vieren hebben op de dagen waarop wij verjaren: zij worden zeldzamer mettertijd en gelden daardoor ook als begeerlijker maar behalve naar datgene wat wij al hebben gehad, verwijzen zij ook naar datgene wat wij nog niet hebben gehad.

Wat wij al hebben gehad, ligt vast en het is ook geteld, het is gekend, het lijkt erop dat het 'veilig' is in die zin dat wij geneigd zijn om te geloven dat het niet meer kan veranderen; wat wij daarentegen nog helemaal niet hebben gehad, is volstrekt onbekend, onafgemeten en onzeker, onveilig en derhalve in zekere zin gevaarlijk. Wat wij al hebben gehad, wordt mettertijd zeldzamer en derhalve begeerlijker; het wordt steeds meer of groter en het bereikt volumes waarmee steeds minder mensen kunnen wedijveren. Wat wij daarentegen nog niet hebben gehad, kan bezwaarlijk iets anders doen dan krimpen - gesteld dat het op de een of andere manier een zeker volume zou hebben. Maar dat laatste is nu juist bijzonder problematisch.

Indien het verleden zich zou voeden met de toekomst, dan konden wij zeer zeker spreken over een gestage overgang van de dingen in een richting tegengesteld aan die van de tijd. Over de tijd nemen we immers aan dat die van het verleden naar de toekomst loopt, terwijl alles en allen die eraan onderhevig zijn, gedoemd zijn om te komen en te gaan, wat betekent dat zij zullen verdwijnen in het verleden waar we er wel nog kunnen over spreken en aan denken als over dingen die er waren, maar we kunnen er niet langer meer op hopen als op dingen die er ooit zullen zijn.

Maar is het wel zo vanzelfsprekend als wij geneigd zijn aan te nemen dat wij het zijn die de tijd verbruiken zoals een autootje zijn brandstof verbruikt? Want kon men voor hetzelfde geld niet stellen dat in deze hele historie wijzelf het lijdend voorwerp zijn en derhalve dat het de tijd is die óns verbruikt, wat inhoudt dat wij zelf de brandstof zijn terwijl in dat geval de tijd het wezen is dat ons verbrandt in functie van zijn voortbestaan?

Dat schijnbaar omgekeerde perspectief blijkt immers veel minder wreedaardig

dan het eruit ziet aangezien het de dingen die er echt toe doen, niet langer laat verdwijnen in de vergetelheid van het verleden doch deze daarentegen in de richting van de toekomst verder stuwt. Ons leven wordt dan inderdaad wel opgebruikt door het wezen van de tijd dat het tot brandstof dient maar de tijd zelf die immers zoals hoger aangegeven verloopt in een richting tegengesteld aan die van alle dingen die eraan onderhevig zijn, verdwijnt niet doch komt steeds meer te voorschijn.

Ons bestaan verdwijnt en het moet ook verdwijnen opdat datgene waarvan het geheel in functie staat, tevoorschijn kon komen, zou kunnen voortbestaan of zelfs tot in de eeuwigheid zou kunnen verder leven!

En is dit nu een perspectief dat ons verblijden moet die zich dezer dagen begeven naar de graven van die ons het leven gaven of is het slechts een waan verkapt in verwarrende woorden die zich zoals de dwarrelende bladeren in de winden van de herfst verheffen voor enkele tellen tot een "bla'renen vrouw" zoals men in de volksmond het verschijnsel noemt, een vrouw

van dorre in de winden tot een torentje
opkringelende bladeren, waarvan in dat
geval ons leven zelf evenmin kan worden
onderscheiden?

(31 oktober 2013)

Een succesvolle kankertherapie

Dezer dagen begint in verband met de Fukushima-kernramp ingevolge de zeebeving met tsunami van 11 maart 2011 waarbij 24.000 mensen omkwamen¹, bijzonder onrustwekkend nieuws te lekken vanuit Japan. Tot nog toe werd immers al-

gemeen aangenomen dat de Japanners weliswaar een zwaard van Damocles boven het hoofd hangt maar de huidige blootstelling van de Japanse bevolking aan radio-actieve straling zou niet van die aard zijn om zich zorgen over te maken. Precies die relativering wordt nu tegengesproken door bikkelharde feiten waaruit blijkt dat het meest gevreesde kwaad reeds is geschied.

Dr. Shigeru Mita, die een naar hem genoemd ziekenhuis runt in de Japanse hoofdstad Tokyo op 250 km van het rampgebied, komt met het schokkende nieuws dat het aantal neutrofielen in de witte bloedcellen van gezonde zes- tot twaalfjarigen gehalveerd is.² Het bloed van 'gezonde' kinderen ziet er nu dus net zo uit als dat van kankerpatiënten die radiotherapie moeten ondergaan, wat betekent dat de immuniteit of het afweersysteem wordt aangetast en de weerstand tegen ziekten sterk teruggelopen is.²

En dat is ook wat de genoemde medicus vaststelt bij zijn patiënten: terwijl korte tijd na de ramp veel mensen bloeddoorlopen ogen hadden en ook zwarte kringen

onder de ogen, zijn de huidige patiënten vatbaarder voor infecties, de gewone geneesmiddelen slaan niet meer aan en banale verkoudheden krijgen vaker een ernstig verloop. Er zijn ook opvallend meer gevallen van sinusitis en van astma.

Dr. Mita sluit niet uit dat de oorzaak van de malaise gelegen is in het feit dat heel wat nucleair afval verbrand werd, in de lucht terecht kwam en werd ingeademd. En dat dit alles wel degelijk met radio-activiteit te maken heeft, kan hieruit worden afgeleid dat verzwakte kinderen die uit Japan werden weggehaald en die bijvoorbeeld naar het Westen op vakantie gingen, al na enkele weken volledig herstelden.²

In feite is de blootstelling van de Japaners aan radio-actieve straling tot op zekere hoogte vergelijkbaar met brachytherapie of inwendige bestraling bij kankerpatiënten. Ter behandeling van bepaalde kankers wordt een stralingsbron met radio-actief materiaal in het lichaam ingeplant in de buurt van de tumor zodat deze van binnenuit naar wens bestraald kan worden.³ Tot de bijwerkingen behoort de vernietiging van de witte bloedcellen die

immers net zoals de kankercellen een levensduur hebben die kort genoeg is om de cellen met bestraling te vernietigen.

Uiteraard gebeurt zulks ingevolge een kernramp volledig onnodig, ongedoseerd en ongecontroleerd want met radio-actieve stoffen die onder andere door inademing het lichaam zijn binnengedrongen. Het euvel waaronder de Japanners te lijden hebben, is daarom eigenlijk beter vergelijkbaar met vergiftiging door ioniserende straling van radio-actieve stoffen die her en der in het lichaam terechtgekomen zijn. En dat ziekteverloop is na de moorden met vergiftiging door polonium-210 op de Russische dissident Alexander Litvinenko⁴ en wellicht ook op Yasser Arafat,⁵ goed gekend, terwijl het gif qua uitwerking vergelijkbaar is met het sinds geruime tijd door mafiosi gebruikte (niet-radio-actieve) zware metaal thallium: het veroorzaakt haaruitval, orgaanfalen en de vernietiging van het immuunsysteem.⁶ De straling van po-210 is nauwelijks te meten maar omdat dit gif duizenden keren krachtiger is dan het krachtigste chemische gif, omdat het diep in het lichaam zit

en omdat het onafgebroken blijft stralen, leidt het uiteindelijk tot de dood.

Symptomen bij besmette dieren zijn uiteraard gelijkaardig aan die bij mensen en aan de Westkust van de Verenigde Staten spoelen reeds dode en besmette vissen en andere zeedieren aan.

Nu wordt de radio-activiteit alom ter wereld voortdurend gemeten en op het internet kan men sites vinden met kaarten vergelijkbaar met de ons vertrouwde weerkaarten, die de radio-actieve straling van het ogenblik op elke meetplek weergeven. Die kaarten tonen hoe in het Noorden van Japan rond de rampensite de waarden voor de radio-actieve straling zijn verhoogd; ze tonen tevens hoe de stralingssterkte in andere streken min of meer normaal gebleven is. Uitgerekend dát geeft nu een bijzonder vals gevoel van controleerbaarheid en veiligheid, wat de situatie zo onnoemelijk gevaarlijk maakt.

De onderzoeksresultaten van dokter Mita in Tokyo heffen al een tipje van de sluier op welke de ernst van het probleem verkapt: Tokyo ligt weliswaar 250 km van het rampgebied vandaan, maar zijn inwo-

ners worden niettemin ziek omdat zij de lucht inademen van verbrand giftig afval dat door de winden onvoorspelbaar door de atmosfeer reist. En dat het dodende gif ook via het water en heuse wereldreis onderneemt, blijkt uit het volgende schokkende feit: een eiland met de oppervlakte van Texas is onderweg naar de Amerikaanse en de Canadese Westkust; het bestaat uit radio-actief besmet schroot, lijken en kadavers die in zee terecht kwamen door de tsunami die de kernramp veroorzaakte; de eerste brokstukken hebben heden deze kusten al bereikt.⁷

Het allergevaarlijkste, tevens volstrekt onvermijdelijk, is het in de voedselketen terechtkomen van radio-actief afval, en we moeten hier denken aan het in zeer geringe hoeveelheden reeds dodelijk giftige radio-actief polonium-210. De verspreiding ervan in de voedselketen gebeurt wellicht vergelijkbaar met de verspreiding van plastics waarvan de wereldzeeën intussen zo overvol zijn dat de vissen erin stikken en dat geen zeewezen en straks ook geen vogel en geen zoogdier meer te vinden is dat het niet in minuscule korrelvorm naar binnen krijgt. Eenmaal het polonium-210,

ontdekt door de moedige wetenschapster Marie Curie wiens dochter Irene er het eerste slachtoffer van werd - zij overleed in 1956 aan longkanker⁸ - zich zal verspreid hebben in de lichamen van alle aardbewoners, zullen wij onafgebroken en geheel gratis worden bestraald, ook diegenen onder ons die geen klankergezwellen hadden.

Misschien bestaat ze dus wel, die 'verborgene hand' van Adam Smith, die ook in de economie ten langen leste het algemene evenwicht verzekerd zag, want kijk: het zullen weliswaar mensen zijn die deze wereldomvattende röntgentherapie krijgen, maar is het tenslotte niet de kanker van de aarde welke aldus zal worden behandeld, ongetwijfeld met een succes dat elke menselijke medicus jaloers zou maken?

(16 november 2013)

Verwijzingen:

¹ http://nl.wikipedia.org/wiki/Kernramp_van_Fukushima

² Het aantal neutrofylen bij kinderen is gedaald is tot een waarde van 2500, wat amper de helft is van de normale waarde van 4000 en beneden de grenswaarde van 3000.

Zie ook:
<http://enenews.com/japan-physician-i-hope-adults-will-evacuate-tokyo-not-just-children-strange-things-happening-medications-dont-seem-to-work-rare-diseases-increasing-dramatically-video> .

Voor het integrale interview met dr. Mita, zie:
<http://www.save-children-from-radiation.org/2013/11/11/title-dr-shigeru-mita-addresses-the-need-of-blood-examination-among-children-in-the-kanto-area/> .

3 <http://www.radiotherapienederland.nl/brachytherapie/brachytherapie.html>

⁴ Alexander Litvinenko overleed in 2006 tijdens zijn onderzoek naar de moord op zijn landgenote, de journaliste Anna Politkovskaja. Zie ook:
http://nl.wikipedia.org/wiki/Aleksandr_Litvinenko en http://nl.wikipedia.org/wiki/Anna_Politkovskaja

⁵ Yasser Arafat overleed in 2004; zijn stoffelijk overschot werd later op aandringen van zijn weduwe opgegraven omdat zij moord door vergiftiging vermoedde, wat bevestigd lijkt te worden door de jongste onderzoeken. Zie ook:
<http://www.c2w.nl/moord-op-arafat-steeds-waarschijnlijker.348561.lynkx> en

6 <http://www.c2w.nl/veel-liefs-uit-rusland.75459.lynkx>

7 <http://www.trouw.nl/tr/nl/5362/Tsunami-Grote-Oceaan/article/detail/3539494/2013/11/05/Giftig-puineiland-drijft-richting-VS-na-Japanse-tsunami.dhtml> ; hier is middels het werk van de *National Oceanic and Atmospheric Administration* te zien hoe zich het radio-actief vuil van Fukushima over de pla-

neet

verspreidt:

<http://www.sos.noaa.gov/Datasets/dataset.php?id=332>

;

zie

ook:

<http://response.restoration.noaa.gov/about/media/new-noaa-model-improves-understanding-potential-paths-japan-tsunami-debris.html> .

8

http://nl.wikipedia.org/wiki/Marie_Curie

Zie

ook:

<http://www.google.be/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&frm=1&source=web&cd=3&ved=0CEYQFjAC&url=http%3A%2F%2Fkhuoyman.home.xs4all.nl%2Fwetenschap%26onderzoek%2FPrutswerk%2520met%2520polonium.doc&ei=1mCHUuT3E4mF4ATy34GYAw&usg=AFQjCNF8j6X1Efa27FybPm09QalQHHldig&sig2=OSty9izawDM0vFZydRxxtg>

